

{rokbox title=|Magnetski polovi| }images/stories/znanost/mijenjanje-polova.jpg{/rokbox}

Kad bi pratili znanost, zloguki bi proroci otkriće da se Zemljin magnetski pol udaljava od kanadskog otoka Ellesmerea prema Rusiji proglasili bi znakom smaka svijeta.

Zemljina jezgra, veličine Mjeseca, koju sačinjava mješavina rastaljenoga željeza i nikla, potpuno je pomahnitala, a to se izravno odražava na položaj magnetskoga pola na sjeveru, koji umjesto dvadesetak kilometara godišnje na bilo koju stranu, sada brzinom od 60 kilometara godišnje bježi pravocrtno s obala kanadskog otoka Ellesmerea prema Rusiji. To je objavio francuski geofizičar Arnaud Chulliat iz Instituta za globalnu fiziku u Parizu.

Svatko tko se poslužio kompasom svjestan je Zemljina magnetizma. Magnetske silnice našeg planetarno golemog magneta stoljećima su pomorcima, uz pomoć kompasa i sekstanta, omogućivale da na otvorenom moru točno ustanove gdje su i plove li u željenom pravcu. Na kompasima je označen i odklon između sjevernog magnetskog pola i geografskog pola. Takvi, označeni kompasi, funkcioniraju manje-više na onom meridijanu na kojemu se prodaju. Geografski sjever kompasi pokazuju tek na meridijanu koji ide od kanadskog otoka Ellesmere blizu Grenlanda, preko Velikih jezera, Floride, Kube, Paname i obale Ekvadora na jug. Dakako, i na suprotnom meridijanu: na istočnom rtu okoka Jave, na krajnjem jugu i sjeveru Vijetnama te u pustopoljinama sibirske rijeke Ob.

Ipak, kao što Zemljina geografska os nije učvršćena pletaća igla oko koje se planet okreće kao školski globus, nego i taj pravac ravnomjerno "posrće" - a taj se fenomen zove precesija - ni Zemljin magnetski pol ne miruje, nego stalno šeta. Kanadski su geofizičari prije dvije godine izmjerili da je Zemljin magnetski pol u samo 12 sati, između podneva i ponoći, prošetao punih 85 kilometara!

Ono što nas muči, a dijelom bi se tim fenomenom žestoko mogli poslužiti zloguki proroci, samo kad bi ih imalo zanimala znanost, jest da je Zemljino magnetsko polje u posljednje tri godine doista bježi prema Rusiji, na pravcu ostavljajući s desne strane geografski pol. Ne zna se koliko će taj proces trajati i dokle će sezati promjene, ali u najgorem slučaju taj bi proces mogao postati kataklizmička klopka s nesagledivim posljedicama za čovječanstvo. Dakako, najgori scenarij ne može se ni teoretski dogoditi do 21. prosinca 2012. što kokodaču katastrofičari pozivajući se na štošta, a među ostalim i istjecanje ciklusa kalendara Maja.

Ovako geofizičari prognoziraju rasprostranjenost Zemljina magnetizma sljedeće godine. Magnetski meridijani ni izdaleka nisu geometrijske crte nego slijede strukture koje odgovaraju stanju rastaljenih elemenata u jezgru planeta. Onako kako nismo svjesni Zemljina magnetizma (što ne treba mijeati s gravitacijom), nesvjesni smo i blagotvornog zaštitnog djelovanja Zemljina magnetskog polja, magnetosfere. Osnovno, što ima svaki magnet, svoj plus i minus pol, svoj

sjever i jug, Zemlja drži naopako.

Magnetske silnice sručaju se na sjeverni pol, a izvire iz južnoga. Rezultat je da je magnetski južni pol zapravo na sjeveru, a sjeverni magnetski pol na južnom geografskom polarnom području!

Druga je manje poznata činjenica da je Zemljin magnetizam svojevrsni štit našem planetu koji nas čuva od različitih ionizirajućih i elektromagnetskih izboja i oluja, koje s mnogo snažnijim energijama zrači naša zvijezda, Sunce. Upravo zahvaljujući Zemljinu magnetskom polju sam planet uglavnom obilaze erupcije, plazmatske "baktije", izboji koronarne mase Sunca. U najburnijim epizodama i u "izravnim pogocima" ionizirane čestice zahvaćaju samo polarne krajeve atmosfere i odražavaju se u aurorama, polarnom nebeskom svjetlu. Sunce na sličan način "prži" i daleke plinske divove poput Jupitera i Saturna, što su zabilježili i zemaljski teleskopi, ali i istraživačke sonde Galileo i Cassini te su fenomene gledali izbliza umjesto nas.

Što bi se dogodilo sa Zemljom kad ne bi imala svog magnetizma može se vidjeti na Veneri: ona nema svoj magnetizam i Sunčev joj je vjetar atmosferu posve očistio od vodika i lakših plinova, a atmosfera sastavljena od gustoga ugljikova dioksida pritiska površinu tlakom kakav vlada kilometar ispod površine Zemljinih oceana. Oblaci sumpornog dioksida iz kojih pljušte kiše sumporne kiseline čine tu Zemljinu dvojnicu svijetom gotovo posve nepodnošljivim za posjet.

Izvor: [Večernji List](#)

Ovdje može biti Vaša reklama